

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Mokslininkas pasakoja apie pomirtinį pasaulį

Vienas iš vadovaujančių tyrimų centro „Impuls“ konstruktorių Vladimiras Jefremovas mirė staiga. Ėmė kosėti, susmuko ant sofos, artimieji iš pradžių net nesuprato, kas atsitiko, pamanė, kad prisėdo pailsėti.

Sesuo Natalija pirmoji atsipeikėjo ir pajudino broliui petį: - Volodia, kas tau? Jefremovas bejėgiškai nuvirto ant šono. Natalija pabandė užčiuopti pulsą – nėra, širdis nebeplakė. Ji ėmė daryti dirbtinį kvėpavimą, bet brolis nebekvėpavo. Natalija, pati būdama medikė, žinojo, kad šansai išgelbėti mažėja sulig kiekviena minute. Bandė „užvesti“ širdį, masažuodama krūtine. Baigėsi aštuntoji minutė, kai jos delnai pajuto silpną atsakomąjį plaktelėjimą. Širdis įsijungė. Jefremovas pradėjo kvėpuoti.- Gyvas! – paskelbė sesuo. – O mes pamanėme, kad tu numirei. Kad jau viskas, galas! - Galo nėra, – sušnabždėjo Jefremovas. – Ten irgi gyvenimas. Bet kitoks. Geresnis... Jefremovas užrašė, ką išgyveno klinikinės mirties metu, su visomis smulkmenomis. Jo liudijimai neįkainuojami. Tai pirmasis Rusijoje pomirtinių pojūčių mokslinis tyrimas, atliktas mokslininko, kuris pats tai išgyveno. Savo stebėjimus jis paskelbė žurnale „Valstybinio Sankt Peterburgo technikos universiteto mokslo ir technikos naujienos“, o paskui papasakojo apie tai moksliniame kongrese. Perėjimas Jefremovo reputacija nepriekaištinga. Jis stambaus masto specialistas dirbtinio intelekto srityje, ilgą laiką dirbo konstruktorių biure „Impulsas“, dalyvavo Gagarino išsiuntime į kosmosą, turi svarų indėlį naujausių raketinių sistemų kūrimo srityje. Keturis kartus jo vadovaujama grupė gavo įvairias valstybines premijas. - Iki savo klinikinės mirties laikiau save ateistu, – pasakoja Jefremovas. – Tikėjau tikrai faktais. Visas kalbas apie pomirtinį pasaulį laikiau religiniais klaidesiais. Atvirai kalbant, apie mirtį negalvodavau. Darbų ir reikalų buvo tiek, kad ir dešimčiai gyvenimų pakaktų. Gydytis irgi nebuvo kada – širdis negalavo, chroniškas bronchitas kankino, kitokie negalavimai ramybės nedavė. Kovo 12 dieną sesers Natalijos namuose mane ištko kosėjimo priepuolis. Pajutau, kad dūstu. Plaučiai nebeklausė manęs, bandžiau įkvėpti ir negalėjau. Kūnas pasidarė kaip vatinis, širdis sustojo. Iš plaučių su gargesių ir putomis išėjo paskutinis oras. Galvoje šmėstelėjo mintis, kad tai paskutinė mano gyvenimo sekundė. Tačiau sąmonė kažkodėl neatsijungė. Staiga atsirado neįprasto lengumo pojūtis. Man jau nieko nebeskaudėjo – nei gerklės, nei širdies, nei skrandžio. Taip komfortiškai jausdavaisi tik vaikystėje. Nejaučiau savo kūno, nemačiau jo. Bet man išliko visi mano jausmai ir prisiminimai. Aš kažkur skridau gigantišku vamzdžiu. Skrydžio pojūtis buvo pažįstamas – anksčiau jį pajusdavau sapnuodamas. Pabandžiau mintimis sulėtinti skrydį, pakeisti jo kryptį. Pavyko. Siaubo, baimės nebuvo, tik palaima, jeigu galima taip išsireikšti. Pamėginau išanalizuoti, kas vyksta ir išvados atėjo akimirksniu. Pasaulis, į kurį aš pakliuvau, egzistuoja. Aš mėštau, vadinasi, taip pat egzistuoju. Vamzdis - Viskas buvo nauja, ryšku ir įdomu, – tęsia savo pasakojimą mokslininkas. – Mano sąmonė veikė visiškai kitaip, negu anksčiau. Ji aprėpė viską iškart, jai neegzistavo nei laikas, nei atstumai. Aš grožėjausi aplinkiniu pasauliu, kuris buvo tarsi susuktas į vamzdį. Saulės nemačiau, visur lygi šviesa, nemetanti šešėlių. Ant „vamzdžio“ sienų matėsi kažkokios nevienalytės struktūros, panašios į reljefą. Buvo neįmanoma nustatyti, kur yra viršus, o kur apačia. Pamėginau įsiminti vietovę, virš kurios skridau – tai priminė kažkokių kalnus. Landšaftas įsiminė be jokių pastangų, mano atminties apimtis buvo išties begalinė. Pamėginau grįžti į tą vietą, virš kurios jau praskridau, mintimis ją įsivaizduodamas. Viskas pavyko. Tai buvo tarsi kokia teleportacija. Televizorius - Kilo išdykusi mintis, – toliau pasakoja Jefremovas. – Iki kokio laipsnio galima daryti poveikį aplinkai? Ir ar negalima sugrįžti į savo praėjusį gyvenimą? Mintyse įsivaizdavau seną, sulūžusį televizorių savo bute. Ir pamačiau jį iškart iš visų pusių. Aš iš kažkur žinojau apie jį viską. Žinojau, kur buvo išgauta rūda, iš kurios lydė metalą, kurį panaudojo konstrukcijoje. Žinojau, koks lydytojas tai darė. Žinojau, kad jis vedęs, kad turi šeimininių problemų. Globaliai mačiau viską, kas susiję su šiuo televizoriumi, įsisaugojau kiekvieną smulkmeną. Ir tiksliai žinojau, kuri detalė sugedusi. Vėliau, kai mane reanimavo, pakeičiau tą T 350 tranzistorių ir televizorius vėl veikė... Buvo toks minties visagališkumo pojūtis. Mūsų konstruktorių biuras du metus kamavosi, sprendamas sudėtingą problemą, susijusią su sparnuotosiomis raketomis. Ir aš staiga, įsivaizdavęs tą konstrukciją, išvydau problemą visame jos daugiabriauniškume. Ir sprendimo algoritmas atsirado pats savaime. Vėliau aš jį užsirašiau ir įdiegiau. Dievas Suvokimas, kad jis randasi ne vienas tame pasaulyje, atėjo Jefremovui palaipsniui. - Mano informacinė sąveika su aplinka palaipsniui prarado vienpusiškumą, – pasakoja mokslininkas. - Į suformuluotą mano sąmonėje klausimą, buvo duodamas atsakymas. Iš pradžių tokius atsakymus laikiau natūraliu mąstymo rezultatu, bet man suteikiama informacija greitai išėjo už tų žinių, kurias turėjau prieš mirtį, ribų. Žinios, gautos tame „vamzdyje“ daug kartų viršijo žemėje mano įgytą bagažą. Aš suvokiau, kad mane veda kažkas visuresantis, neturintis jokių ribų. Ir Jis turi neribotas galimybes, jis visagalys ir kupinas meilės. Tasai nematomas, bet visa mano esybė jaučiamas subjektas darė viską, kad manęs neišgąsdintų. Aš supratau, kad tai Jis parodė man reiškinius ir problemas su visais priežastingumo ryšiais. Aš Jo nemačiau, bet jaučiau labai aštriai. Ir žinojau, kad tai Dievas... Staiga aš pastebėjau, kad man kažkas trukdo. Mane traukė į išorę tarsi morką iš lysvės. Nesinorėjo grįžti, viskas buvo taip gerai... paskui viskas sumirgėjo ir aš pamačiau savo seserį. Ji buvo išsigandusi, o aš švytėjau iš susižavėjimo. Palyginimas Jefremovas savo moksliniuose darbuose aprašė anapusinį pasaulį vartodamas matematikos ir fizikos terminus. Šiame straipsnyje sudėtingų sąvokų ir formulių nebus. - Vladimirai Grigorjevičiaus, su kuo galima palyginti pasaulį, į kurį jūs patekote po mirties? - Bet koks palyginimas bus neteisingas. Procesai ten vyksta ne linijine tvarka, kaip pas mus, jie neišstėsti laike. Jie vyksta tuo pačiu metu ir iš visų pusių. Objektai ten pateikiami kaip informacijos blokai, kurių turinys nulemia jų buvimo vietą ir savybes. Viskas susjė priežasties-pasekmės ryšiais. Objektai ir savybės suvestos į vieningą globalinę informacinę struktūrą, kurioje viskas paklūsta vedančiajam subjektui – Dievui, Dėsniumi. Jis valdo bet kokių objektų, savybių, procesų, tame tarpe ir laiko tėkmės atsiradimui, pasikeitimui ar išnykimui. - Kiek laisvas ten žmogus, jo sąmonė, siela, daryti vienokius ar kitokius poelgius? - Žmogus, kaip informacijos šaltinis, irgi gali daryti poveikį objektams, jam pasiekiamoje srityje. Pgal mano valią keitėsi „vamzdžio“ reljefas, atsiradavo įvairūs objektai. - Panašu į filmus „Soliaris“ arba „Matrica“... - Ir į gigantišką kompiuterinį žaidimą. Bet abu pasauliai, mūiškis ir anas, yra realūs. Jie nuolat sąveikauja vienas su kitu, nors ir gyvuoja atskirai. O abu jie, kartu su vadovaujančiu subjektu – Dievu – sudaro globalinę intelektlo sistemą. Mūsų pasaulis daug paprastesnis, jį galima apmąstyti, jis turi tvirtą karkasą konstantų, kurios užtikrina gamtos dėsnį nepažeidžiamumą. Įvykius susiejiančių pradų čia yra Laikas. O ten, anapus, konstantų arba apskritai nėra, arba jų žymiai mažiau ir jos ten gali keistis. Tokio pasaulio sandaros pagrindą sudaro informaciniai dariniai, kurie aprėpia visas žinomas ir dar nežinomas materialių objektų savybes, nors tų objektų ten ir nėra. Kažkas panašaus į kompiuterinį modeliavimą. Aš supratau, kad žmogus ten mato tai, ką nori matyti. Todėl anapusinio pasaulio aprašymai, daryti žmonių, kurie ten pabuvojo, skiriasi vienas nuo kito. Teisusis ten mato rojų, „blogietis“ – pragarą... Man mirtis buvo tiesiog neapsakoma laimė, kurios neįmanoma sulygininti su niekuo šiame pasaulyje. Net meilė materiai, lyginant su tuo, ką pergyvenau, yra niekas... Biblija Šventraščių Jefremovas perskaitė jau po savo „prisikėlimo“. Ir rado ten patvirtinimus savo patirčiai ir savo mintims apie informacinę pasaulio esmę. - Jono evangelijoje sakoma, kad „pradžioje buvo Žodis“. Tai buvo Dievo žodis ir žodis buvo Dievas. Ir viskas per Jį atsirado. Ar ne užuomina tai, kad Biblijoje išsireiškimas „Žodis“ reiškia mintį, jog egzistuoja kažkokia visuotinė informacinė esmė? Savo patirtį Jefremovas taiko ir praktikoje. Daugelio sudėtingų problemų, kurias tenka mums spręsti šiame pasaulyje, raktą jis atsinešė iš ten. - Visų žmonių mąstymą veikia priežastingumas, – sako mokslininkas. – Bet mažai kas tai suvokia. Kad nepadaryti žalos nei sau, nei kitiems, reikia laikytis religinių gyvenimo

normų. Jas padiktavo pats Kūrėjas, tai šio pasaulio „vartojimo instrukcija“, pateikta mums, „vartotojams“, To, kuris visa tai sukūrė.

Date created: 2014/03/02-